

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Ing. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: K. V. N.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem v Praze, Vinohradská 22, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.3.2015, č.j. MV-170866-5/SO-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6.3.2015, č.j. MV-170866-5/SO-2014, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Ústeckého kraje, ze dne 18.10.2014, č.j. OAM-38421-9/DP-2014, kterým byla podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a dále § 37 odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb., pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení žalobce k dlouhodobému pobytu v České republice za účelem podnikání, neboť byl žalobce odsouzen za úmyslný trestný čin.

V žalobě poukázal na ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu a uvedl, že byl skutečně uznán vinným z přečinu krácení daně, poplatku nebo jiné povinné platby podle § 244

odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), a byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody 9 měsíců se zkušební dobou 36 měsíců a k trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty. Formálně sice byl naplněn obsah ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu, avšak důvody pro neprodloužení dlouhodobého pobytu, a tedy ukončení pobytu žalobce na území České republiky, nebyly splněny po stránce materiální. V žádném případě nesouhlasí s právním názorem správního orgánu, že není nutno zkoumat přiměřenost rozhodnutí, resp. zásah rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny. Takovéto rozhodování pouze a jen na základě čistě formálního naplnění obsahu ustanovení zákona, bez zvažování přiměřenosti takového postupu, by zcela zjevně odporovalo principům právního řádu České republiky. Žalovaný se otázkou přiměřenosti odmítl zabývat a nevypořádal ani v tomto směru vznesenou odvolací námitku. Rozhodnutí žalovaného je tak nedostatečně odůvodněno. Dále žalobce poukázal na judikaturu Ústavního soudu, z níž vyplývá, že upřednostňování formalistického přístupu na úkor přístupu materiálního, resp. skutečně zjištěného stavu věci, je nezákonné. Ústavní soud ve své konstantní judikatuře již mnohokrát prokázal, že netoleruje orgánům veřejné moci a především obecným soudům formalistický postup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti. Na podporu svých argumentů žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/96, sp. zn. Pl. ÚS 19/98 a sp. zn. III. ÚS 150/99.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. K námitkám žalobce uvedl, že nesouhlasí s názorem, že bylo povinností správního orgánu se před vydáním napadeného rozhodnutí zabývat jeho přiměřeností a dopadem do soukromého a rodinného života žalobce. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu tuto povinnost správní orgán nemá, na rozdíl od skutkových podstat uvedených v ustanovení § 37 odst. 2 zákona o pobytu. Na podporu svých argumentů odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 9 A 222/2010. Dle názoru žalovaného je ustanovení § 174a zákona o pobytu výkladovým ustanovením, které nezakládá povinnost správního orgánu v každém případě zkoumat přiměřenost rozhodnutí.

Z jednání soudu se právní zástupce žalobce a žalovaný omluvili a souhlasili s rozhodnutím ve věci v jejich nepřítomnosti.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Mezi stranami je nesporné a odpovídá to i obsahu správního spisu, že žalobce byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 22.4.2013, sp. zn. 2 T 53/2013, který

nabyl právní moci dne 22.5.2013, uznán vinným úmyslným přečinem porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží podle § 244 odst. 1 trestního zákoníku a byl odsouzen k trestu odnětí svobody ve výměře 9 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 36 měsíců a k trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty.

Naopak je mezi stranami sporné, zda uvedené odsouzení může vést k zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu se žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

Podle § 174a zákona o pobytu při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Žalovaný ve svém žalobou napadeném rozhodnutí stručně uvedl, že žádost byla zamítnuta na základě ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu, které neukládá povinnost zabývat se přiměřeností rozhodnutí a jeho dopadem do osobního a soukromého života účastníka řízení. Soud shledává tento závěr plně přezkoumatelným a reagujícím na žalobcovu odvolací námitku spočívající v nepřiměřenosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Soud dále konstatuje naplnění dikce ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu, neboť byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

K námitce týkající se zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které ustanovení § 174a zákona o pobytu: „*stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno rozhodnout na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.1.2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, dostupný na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu, ale pouze některých.

O posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu do soukromého a rodinného života cizince není v § 37 odst. 1 zákona o pobytu žádná zmínka, zatímco na jiných místech zákon takový požadavek výslovně uvádí,

například následující ustanovení § 37 odst. 2 zákona o pobytu, které však obsahuje jiné důvody pro zrušení pobytového oprávnění. Správní orgány proto nepochybily, pokud přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce blíže nezkontrolovaly. Povinnost zkoumat tyto dopady přitom nelze dovozovat ani z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který hovoří toliko obecně o právu na respektování soukromého a rodinného života, aniž by ukládal posuzovat podmínky pro zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu nad rámec kritérií stanovených zákonem. Obdobný závěr zaujal též Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku.

Soud uzavírá, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav a rozhodly plně v souladu s ním, aniž porušily žalobcem zmiňovaná ustanovení správního řádu. Žalobu vyhodnotil soud v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 10. května 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová